

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 34Ek/1235/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118322171
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Bomborová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6118322171.3

Uznesenie

V exekučnej veci oprávneného T. DEVELOPMENT - RSRD, zspo, so sídlom Suľany 243, 951 25 Hruboňovo, IČO 45 741 905, zast. právnym zástupcom Advokátska kancelária JUDr. Peter Bartoš, s. r. o., so sídlom Martina Granca 3, 841 02 Bratislava - mestská časť Dúbravka, IČO: 52 262 821, proti povinnému R. Transport, s.r.o., so sídlom E. XX, XXX XX Trnava, IČO 44 318 499, zast. právnym zástupcom HALADA advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Kapitulská 21, 917 01 Trnava, IČO 36 669 661, o vymoženie 276 eur s prísl., vykonávanej súdnou exekútorou JUDr. Janou Dobiašovou, so sídlom exekútorskeho úradu A. Dubčeka 3558/78, 908 51 Holíč, ktorá ju vedie pod sp. zn. 2624EX 415/18, o návrhu povinného na zastavenie exekúcie, o sťažnosti oprávneného voči uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica vydaného vyšším súdnym úradníkom, sp. zn. 34Ek/1235/2018 zo dňa 04.03.2019, takt

rozhodol:

I. Súd sťažnosť oprávneného **z a m i e t a** .

II. Oprávnený je **p o v i n n ý** **n a h r a d iť** povinnému trovy právneho zastúpenia v súvislosti s rozhodovaním o sťažnosti vo výške 26,69 eur, a to v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Vyšší súdny úradník vydal dňa 04.03.2019 rozhodnutie, ktorým exekúciu podľa § 61k ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku zastavil (výrok I.), oprávnenému uložil povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 72 Eur (výrok II.) a zároveň mu nárok na náhradu trov exekučného konania nepriznal (výrok III.). Exekúcia sa vykonávala na podklade exekučného titulu, ktorým je Rozhodcovské uznesenie sp. zn. RD/66/2018 vydané Ing. Milošom Valachom, ad hoc rozhodcom rozhodcovského súdu, dňa 24.04.2017. Povinný v návrhu na zastavenie exekúcie namietal, že mu nikdy nevznikla povinnosť uhradiť oprávnenému vymáhaný nárok, nakoľko rozhodca nemal právomoc spor pre neexistenciu rozhodcovskej zmluvy rozhodovať. Za použitia ustanovení § 61k ods. 1, ods. 2, ods. 5, § 61l ods. 3 zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučný poriadok (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 21 ods. 1, 2 a 4, § 34 ods. 4, § 38 ods. 1 a § 44 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZoRK“) vyšší súdny úradník sa pri posudzovaní návrhu na zastavenie exekúcie zaoberal najmä spôsobilosťou rozhodcovského uznesenia byť exekučným titulom v exekučnom konaní. Rozhodcovský poplatok vyrubený uznesením, ktoré malo predstavovať exekučný titul v tejto exekúcii považoval za trovy konania, ktoré vznikli povinnému v rozhodcovskom konaní. Bol toho názoru, že rozhodcovský súd mal v predmetnej veci postupovať podľa ustanovenia § 34 ods. 4 ZoRK a vo veci trov vydať rozhodcovský rozsudok. Vykonateľnosť ako vlastnosť rozhodnutia priznáva ZoRK (§ 44) len rozhodcovskému rozsudku, po tom ako sa stal právoplatný a po tom ako uplynula lehota na plnenie. ZoRK v žiadnom z ustanovení nepojednáva o vykonateľnosti rozhodcovského uznesenia. Podľa § 45 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku predstavuje exekučný titul len vykonateľné rozhodnutie vydané v rozhodcovskom konaní. Nakoľko ZoRK nespája s rozhodcovským uznesením nadobudnutie vykonateľnosti, nespĺňa rozhodcovské uznesenie podmienku stanovenú v Exekučnom poriadku a teda nemôže byť exekučným titulom na podklade ktorého je možné viesť exekúciu. Na základe vyššie uvedených skutočností mal za to, že je tu prítomný dôvod na zastavenie exekúcie v celom rozsahu,

a to podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, nakoľko nastali také skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu z dôvodu, že rozhodcovské uznesenie nemôže predstavovať exekučný titul, preto exekúciu v celom rozsahu zastavil.

2/ K námietke povinného o neexistencii právomoci ad hoc rozhodcu Ing. Miloša Valacha uviedol, že povinný mal právo podať na súd návrh na rozhodnutie o námietke právomoci rozhodcovského súdu podľa § 21 ods. 4 ZoRK. K ďalšej jeho námietke, týkajúcej sa skutočnosti, že oprávnený označený v upovedomení o začatí exekúcie nie je osobou ktorej svedčí exekučný titul a skutočnosti, že rozhodca nemal oprávnenie vyrubiť povinnému rozhodcovský poplatok podľa rokovacieho poriadku, vyšší súdny úradník uviedol, že sa nimi pri posudzovaní návrhu na zastavenie exekúcie nezaoberal, nakoľko nepredstavujú relevantné skutočnosti pre posúdenie návrhu na zastavenie exekúcie ako aj z dôvodu, že súd zastavil exekúciu na základe inej skutočnosti.

3/ Vo vzťahu k trovám exekúcie vyšší súdny úradník vec posúdil tak, že oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie neoprávnene, nakoľko exekučný titul nie je vykonateľný a teda ide o dôvod, ktorý možno oprávnenému pričítať. Preto vo výroku II. napadnutého uznesenia uložil oprávnenému povinnosť nahradiť trovy súdnej exekútorky, ktoré si uplatnila vo výške 72 eur podľa § 199c ods. 1 Exekučného poriadku. O trovách, ktoré si oprávnený uplatnil vo vyjadrení k návrhu na zastavenie exekúcie, v sume 25 eur rozhodol tak, že mu ich nepriznal, vzhľadom na zastavenie exekúcie v celom rozsahu.

4/ V zákonom stanovenej lehote podal oprávnený voči rozhodnutiu sťažnosť, požadujúc rozhodnutie zrušiť. Sťažnosť odôvodňoval tým, že súd sa v napadnutom uznesení odchyľil od kogentného znenia ZoRK a prejudiciálneho postupu uplatňovania súdnych, resp. rozhodcovských poplatkov. Uznesenie nemá oporu nielen v ZoRK, ale ani CSP a ani subsidiárne v zákone č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch. Oprávnený bežne podáva návrhy na vykonanie exekúcie o nezaplatené rozhodcovské poplatky ako vybraná právnická osoba uvedená v rozhodcovskej zmluve a osoba určená na príjem rozhodcovských poplatkov za rozhodcov už viac ako 6 rokov. Ani v jednom prípade žiaden exekučný súd (vrátane exekučného Okresného súdu Banská Bystrica) nevzniesol námietku, že rozhodcovské uznesenie nemôže byť exekučným titulom. Na základe rozhodcovského uznesenia je možné viesť exekučné konania napríklad pri predbežnom opatrení vydanom podľa § 22c ods. 1 ZoRK a pod. Rozhodcovské poplatky a iné hotové výdavky rozhodcovského konania vzniknuté podľa § 29 ZoRK stanovuje rozhodcovský súd výlučne rozhodcovským uznesením vydaným podľa § 38 ods. 1 ZoRK za použitia ustanovenia § 38 ods. 2 ZoRK, ktoré má rovnakú právnu silu ako rozhodcovský rozsudok podľa § 35 ZoRK. Rozhodcovský súd o rozhodcovských poplatkoch, ktoré vzniknú priamo rozhodcovskému súdu, nemôže rozhodnúť v rozhodcovskom rozsudku, vo výroku rozhoduje iba o nárokoch účastníkov rozhodcovského konania. Jedná sa o pohľadávku samotného rozhodcovského súdu, ktorá s meritórnym rozhodnutím vo veci nemá nič spoločné. Súd nesprávne vo svojom uznesení spojil nároky rozhodcovského súdu za nezaplatené rozhodcovské poplatky s nárokmi účastníkov konania za trovy rozhodcovského konania. Rozhodcovský súd nie je účastníkom rozhodcovského konania a v meritórnom rozhodnutí - rozhodcovskom rozsudku si nemôže nárokovať žiadne rozhodcovské poplatky. Rozhodcovské poplatky a iné hotové výdavky rozhodcovského konania, ktoré sa týkajú iba rozhodcovského súdu, je možné stanoviť iba rozhodcovským uznesením ešte pred meritórnym rozhodnutím vo veci. Rozhodovanie rozhodcovského súdu o rozhodcovských poplatkoch prirovnal k rozhodovaniu všeobecného súdu o súdnych poplatkoch uznesením. Aj na rozhodcovské poplatky, okrem § 29 ZoRK, je potrebné aplikovať komplexnú právnu normu, a to zákon č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch, najmä procesný postup týkajúci sa ich predpisovania uznesením. Pokiaľ by si rozhodcovský súd uplatnil svoje poplatky v rozhodcovskom rozsudku, postavil by sa do procesného postavenia účastníka rozhodcovského konania. Bolo podľa neho vylúčené, aby rozhodcovský súd vydal dva rozhodcovské rozsudky - jeden v merite veci a druhý o svojich rozhodcovských poplatkoch voči účastníkovi rozhodcovského konania a taký postup nepredpokladal ani samotný ZoRK.

5/ Poplatky v rozhodcovskom konaní môžu vzniknúť aj po začatí rozhodcovského konania, na základe návrhu na vykonanie úkonu alebo dôkazu zo strany účastníka rozhodcovského konania. Povinný v rozhodcovskom konaní sp. zn. RD/66/2018 podal žalobnú odpoveď s námietkami a návrhmi, ktorý úkon bol v zmysle Rozhodcovských pravidiel spolplatený. Pohľadávka oprávneného bola správne stanovená spolu s vykonaným úkonom v Rozhodcovskom uznesení sp. zn. RD/66/2018 zo dňa 24.04.2018. V tomto rozhodcovskom uznesení mal povinný stanovenú náhradnú lehotu 7 dní na uhradenie príslušného rozhodcovského poplatku. Exekučný poriadok nevyžaduje ako exekučný titul

výlučne rozhodcovský rozsudok. Exekučný poriadok uvádza „rozhodnutie vydané v rozhodcovskom konaní“. Takýmto rozhodnutím je aj rozhodcovské uznesenie. Exekučný poriadok nevyklučuje viesť exekúciu aj na základe rozhodcovského uznesenia. K tvrdeniam povinného, ktorými ten spochybňuje rozhodcovské konanie sp. zn. RD/66/2018 vo vzťahu k exekučnému konaniu, sa už oprávnený vyjadril vo svojom vyjadrení zo dňa 23.10.2018 a v tejto súvislosti poukázal na odbornú literatúru (Gyárfáš, J. - Števček, M. a kol. Zákon o rozhodcovskom konaní. Komentár. Praha: C. H. Beck) a rozhodnutia súdov (nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 300/2018-54, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 M Cdo 11/2010, Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 16Ek/1069/2018, 52Ek/448/2018, 38Ek/308/2017).

6/ Povinný k sťažnosti oprávneného uviedol, že rozhodnutie súdu považuje za súladné so zákonom a vecne správne. Pokiaľ sa oprávnený odvolával na princíp právnej istoty a s tým súvisiacej predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, keď mu súdy návrh na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského uznesenia doposiaľ nezamietali, poukazujúc na článok II. ods. 2 a 3 Základných princípov CSP mal za to, že oprávnený nielen že neuviedol žiadne konkrétne exekučné konanie, v ktorom by si uplatňoval trovy rozhodcovského konania, ale ani na rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, preto nimi konajúci súd nebol nijako viazaný. Aj argumentácia o rozhodcovskom uznesení ako exekučnom titule bola postavená na mylnom výklade § 38 ods. 2 ZoRK. Oprávnený totiž opomenul skutočnosť, že žiadne ustanovenie ZoRK nestanovuje, že by sa mali na rozhodcovské uznesenie použiť ustanovenia § 44 ZoRK, pričom práve § 44 ods. 2 ZoRK pojednáva o vykonateľnosti. Ak sa na rozhodcovské uznesenie majú podľa § 38 ods. 2 ZoRK primerane použiť len ustanovenia § 32 až § 37 ZoRK, znamená to, že sa ustanovenia o vykonateľnosti upravené v § 44 ods. 2 na rozhodcovské uznesenia nepoužijú. Uvedený názor zastáva aj odborná literatúra, keď uvádza, že kľúčovým rozdielom medzi rozhodcovským rozsudkom a rozhodcovským uznesením je to, že rozhodcovské uznesenie nie je exekučným titulom (§44 ods. 2 a contrario, s výnimkou rozhodcovského uznesenia o nariadení predbežného opatrenia podľa § 22c). Z medzinárodného hľadiska rozhodcovské uznesenie nie je uznávané a vykonávané v režime Newyorského dohovoru (in: Gyárfáš, J. Števček, M. a kol. Zákon o rozhodcovskom konaní. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 744 s., na str. 508). Nakoľko ZoRK nepredpokladá vykonateľnosť rozhodcovského uznesenia (na plnenie), neprichádza do úvahy, aby malo také uznesenie pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké právne účinky ako vykonateľným rozsudkom súdu. O trovách rozhodcovského konania zákon predpokladá rozhodovanie buď v rámci meritórneho rozhodcovského rozsudku alebo formou samostatného rozhodcovského rozsudku podľa § 34 ods. 4 ZoRK. Nesúhlasil ani s názorom oprávneného týkajúceho sa aplikácie zákona o súdnych poplatkoch. Rozhodcovské konanie upravené ZoRK je samostatným špecifickým konaním, na ktoré nemožno svojvoľne aplikovať ustanovenia iných zákonov. Zákon o rozhodcovskom konaní nijakým spôsobom nestanovuje subsidiaritu zákona o súdnych poplatkoch v rozhodcovských konaniach, a preto sa právna úprava zákona o súdnych poplatkoch na rozhodcovské konania nevzťahuje. Táto skutočnosť má svoj racionálny dôvod spočívajúci v rozdielnej povahe všeobecných súdov (ako orgánu verejnej moci) a rozhodcovských súdov (ako súkromnej osoby) a aj pokiaľ ide o rozhodovanie o vyrubovaní súdneho poplatku ako povinnosti konkrétneho subjektu, t.j. fyzickej alebo právnickej osoby v postavení účastníka konania, platí že postavenie rozhodcovského súdu musí byť odlišné od postavenia všeobecného súdu. Za predpokladu, že bola uzavretá rozhodcovská zmluva, existuje medzi účastníkmi rozhodcovského konania na jednej strane a rozhodcom na strane druhej právny vzťah, z ktorého má rozhodca nárok na odmenu, ktorá je často vyjadrená v podobe rozhodcovských poplatkov za jednotlivé úkony v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovia si nesmú sami priznať svoje nároky voči účastníkom. Sú však oprávnení v prípade neuhradenia preddavkov na odmenu pozastaviť poskytovanie svojich služieb. Ak rozhodcovia v konaní pokračujú napriek neuhradeniu preddavku, nie sú následne oprávnení priznať si svoj nárok na odmenu v rozhodcovskom rozsudku. Za účelom vymáhania svojho nároku na odmenu voči účastníkom sú odkázaní na samostatné konanie pred súdmi. Rozhodcovský rozsudok tak nemôže zakladať exekučný titul, na základe ktorého by samotní rozhodcovia voči účastníkom vymáhali svoj nárok na odmenu - v tomto smere by museli iniciovať nové konanie pred všeobecnými súdmi (in: Gyárfáš, J. Števček, M. a kol. Zákon o rozhodcovskom konaní. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016, 744 s., na str. 486). Pokiaľ bol rozhodca presvedčený o tom, že povinný nesplnil poplatkovú povinnosť, ktorá mu vznikla (s čím však povinný nesúhlasí), nemal na podanie spojené s poplatkovou povinnosťou prihliadnuť. Ak však na toto podanie prihliadol, v zmysle názoru odbornej literatúry nebol následne rozhodca oprávnený priznať si svoj nárok rozhodcovským uznesením. Poukázal aj na uplatnenie všeobecnej právnej zásady nemo iudex in sua causa (nikto nemôže byť sudcom vo svojej veci) v rámci rozhodcovského konania a ktorá vo vzťahu k rozhodcovskému uzneseniu RD/66/2018 zo dňa 24.04.2018 predstavuje skutočnosť brániacu jeho vymáhateľnosti podľa § 61k ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku.

7/ Dňa 25.06.2019 oprávnený súd doručil vyjadrenie označené ako doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie. Jeho súčasťou bol rozhodcovský rozsudok sp. zn. RD/66/2018 zo dňa 21.06.2019, ktorým bolo rozhodnuté o trovách rozhodcovského konania, ktoré boli priznané už rozhodcovským uznesením, na podklade ktorého sa vedie táto exekúcia. Dôvodom doplnenia návrhu podľa oprávneného bola skutočnosť, že rozhodcovské uznesenie o trovách konania sa nemôže stať exekučným titulom, pričom v ňom uviedol, že rešpektuje právny názor exekučného súdu, že rozhodcovské uznesenie vydané podľa § 38 ZoRK sa nemôže stať exekučným titulom pre judikovanie trov rozhodcovského konania podľa § 29 ZoRK. Rozhodcovský rozsudok sp. zn. RD/66/2018 zo dňa 21.06.2019 sa týka trov rozhodcovského konania judikovaných v už predloženom rozhodcovskom uznesení a mal za to, že odstránil akékoľvek pochybnosti o procesných podmienkach svojej exekúcie. Dňa 08.10.2019 ešte doložil oprávnený do elektronického exekučného spisu podanie s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2CoR/5/2019 zo dňa 26.06.2019, ktorým poukazoval na to, že rozhodcovského uznesenie má rovnakú platnosť ako rozhodcovský rozsudok a je riadnym exekučným titulom.

8/ Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučný poriadok (ďalej len „Exekučný poriadok“) sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

9/ Podľa § 200 Exekučného poriadku na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

10/ Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

11/ Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

12/ Podľa § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak a/ po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku, b/ exekučný titul bol zrušený, c/ je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2), d/ sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

13/ Podľa § 45 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku exekučným titulom na účely tohto zákona je aj vykonateľné rozhodnutie vydané v rozhodcovskom konaní vrátane zmiernu v ňom schváleného.

14/ Podľa § 21 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZoRK“) rozhodcovský súd je oprávnený rozhodnúť o svojej právomoci vrátane námietok týkajúcich sa existencie alebo platnosti rozhodcovskej zmluvy. Ak dospeje k záveru, že nemá právomoc rozhodovať vo veci samej, uznesením rozhodcovské konanie zastaví.

15/ Podľa § 21 ods. 4 ZoRK ak rozhodcovský súd rozhodne, že má právomoc rozhodovať, rozhodne o námietke podľa odseku 2 rozhodcovským uznesením alebo, ak sa účastníci nedohodli inak v rozhodcovskom rozsudku. Ak rozhodcovský súd rozhodne rozhodcovským uznesením, že má právomoc rozhodovať, účastník rozhodcovského konania, ktorý námietku podal, môže do 30 dní po doručení predbežného rozhodnutia podať návrh na súd, aby o námietke rozhodol. Proti rozhodnutiu súdu o zamietnutí námietky nie je prípustný opravný prostriedok. Rozhodcovský súd môže počas rozhodovania o námietke pokračovať v rozhodcovskom konaní a vydať rozhodcovský rozsudok.

16/ Podľa § 22c ods. 1 ZoRK predbežné opatrenie nariadené rozhodcovským súdom s výnimkou predbežného opatrenia podľa § 22a ods. 1, je exekučným titulom, na ktorého výkon sa použijú ustanovenia osobitného predpisu.

17/ Podľa § 29 ZoRK ak rozhodcovský súd neurčil inak, trovy rozhodcovského konania sú najmä hotové výdavky účastníkov rozhodcovského konania a ich zástupcov, trovy na vykonanie dôkazov, poplatky za rozhodcovské konanie, odmena rozhodcovského súdu a jeho hotové výdavky, odmena znalca, odmena tlmočníka a odmena za zastupovanie.

18/ Podľa § 38 ods. 1 ZoRK ak tento zákon neustanovuje inak, rozhodcovský súd rozhoduje rozhodcovským uznesením. Rozhodcovským uznesením sa rozhoduje najmä o podmienkach rozhodcovského konania, o zmene alebo doplnení žaloby alebo žalobnej odpovede, o právomoci na rozhodnutie vo veci samej, o nariadení predbežného opatrenia, o zastavení rozhodcovského konania, ako aj o veciach, ktoré sa týkajú vedenia rozhodcovského konania.

19/ Podľa § 34 ods. 4 ZoRK výroková časť okrem výroku vo veci samej obsahuje aj údaj o výške trov rozhodcovského konania a o tom, ktorý účastník rozhodcovského konania je povinný ich uhradiť, prípadne v akom pomere sa trovy medzi účastníkov rozhodcovského konania rozdeľujú. Rozhodcovský súd môže o trovách konania rozhodnúť aj samostatným rozhodcovským rozsudkom po vydaní rozhodcovského rozsudku vo veci samej. Výrok rozhodcovského rozsudku musí byť určitý. Ak sa v ňom ukladá povinnosť niečo plniť, rozhodcovský súd určí zároveň lehotu na toto plnenie.

20/ Po preskúmaní napadnutého uznesenia vyššieho súdneho úradníka, návrhu na vykonanie exekúcie, exekučného titulu, návrhu na zastavenie exekúcie, doplnenia návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie a ostatných dokumentov nachádzajúcich sa v elektronickom súdnom spise, sudca vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP a dospel k záveru, že rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka je vecne správne. Podľa ustanovenia § 202 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietla sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí. Preto už len na doplnenie správnosti sťažnosťou napadnutého uznesenia dopĺňa ďalej uvedené.

21/ V danej veci má byť exekučným titulom rozhodcovské uznesenie (nie rozsudok), ktorým bolo rozhodnuté o povinnosti platiť trovy rozhodcovského konania. Takéto rozhodcovské uznesenie však nie je vykonateľným rozhodnutím, na podklade ktorého by bolo možné viesť exekúciu, teda nepredstavuje relevantný exekučný titul, a to z nižšie uvedených dôvodov.

22/ Exekučný poriadok ustanovuje v § 45 ods. 2 písm. d/, že exekučným titulom sú aj vykonateľné rozhodnutia vydané v rozhodcovskom konaní. Zákon o rozhodcovskom konaní (ZoRK) ako lex specialis vo vzťahu k Exekučnému poriadku, pokiaľ ide o otázku exekučných titulov, za vykonateľné rozhodnutia považuje len rozhodcovské rozsudky (§ 44 ods. 2 ZoRK) a uznesenia o predbežnom opatrení (§ 22c ods. 1 ZoRK). Predložené rozhodcovské uznesenie sp. zn. RD/66/2018 zo dňa 24.04.2018 však nie je uznesením o predbežnom opatrení, ale uznesením o povinnosti zaplatiť rozhodcovský poplatok, ktorý má povinný nahradiť nie druhej strane sporu, ale rozhodcovi, ktorý spor rozhodoval. Jedná sa o rozhodnutie procesnej povahy, ktorému zákon o rozhodcovskom konaní nepriznáva vykonateľnosť. Vykonateľnosť je jednou zo základných vlastností exekučného titulu a bez vykonateľného rozhodnutia exekúciu nemožno vykonať. Treba podotknúť, že aj keď rozhodca na uznesení vyznačil doložku právoplatnosti a vykonateľnosti, rozhodnutie sa nestáva vykonateľným vyznačením tejto doložky, ale zo zákona po splnení tam ustanovených podmienok. Zákon o rozhodcovskom konaní však priamo zakotvuje, že o trovách rozhodcovského konania, medzi ktoré podľa § 29 ZoRK patria aj rozhodcovské poplatky, treba rozhodnúť rozhodcovským rozsudkom (§ 34 ods. 4 ZoRK), a túto možnosť má rozhodca i po vydaní rozhodcovského rozsudku vo veci samej. Preto nemožno rozhodcovské uznesenie považovať za vykonateľné rozhodnutie, i napriek tomu, že na ňom bola vyznačená doložka vykonateľnosti.

23/ Pripodobňovanie rozhodovania všeobecných súdov o súdnych poplatkoch k rozhodovaniu rozhodcovských súdov o poplatkoch rozhodcovského konania oprávneným sudca vyhodnotil ako nesprávne. Priamo ZoRK v ustanovení § 34 ods. 4 ZoRK zakotvuje akou formou má súd o trovách rozhodcovského konania rozhodnúť, pričom ZoRK nijakým spôsobom nestanovuje subsidiaritu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v rozhodcovských konaniach, a preto sa právna úprava zákona o súdnych poplatkoch na rozhodcovské konania nevzťahuje. Uvedené vyplýva aj z rozdielnej povahy všeobecných súdov oproti rozhodcovským súdom, keď rozhodcovský súd (na rozdiel od všeobecného súdu) nepredstavuje mocenský orgán, ktorý je výrazom nedobrovoľného podriadenia sa moci ako prejavu zákonom zakázanej svojpomoci v demokratickom štáte, resp. štátneho monopolu donútenia, a nejde o demokraticky legitimovaný, normatívne ukotvený orgán verejnej moci ako súčasť permanentnosti výkonu moci, ale súkromnoprávny orgán a teda nemožno ho stotožňovať so všeobecným súdom.

24/ Nakoniec oprávnený si bol sám vedomý skutočnosti, že predložené rozhodcovské uznesenie o poplatku, nepredstavuje exekučný titul a z vlastnej iniciatívy uvádzajúc, že rešpektuje právny názor exekučného súdu o nemožnosti rozhodcovského uznesenia vydaného podľa § 38 ZoRK stať sa exekučným titulom pre judikovanie trov rozhodcovského konania podľa § 29 ZoRK, „doplnil“ svoj exekučný návrh o rozhodcovský rozsudok sp. zn. RD/66/2018 zo dňa 21.06.2019. S argumentáciou oprávneného, že nepredložením exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku išlo o hypotetický nedostatok procesnej podmienky exekučného titulu, ktorý možno odstrániť, nebolo možné súhlasiť. Za odstrániteľné nedostatky procesných podmienok možno v zmysle CSP považovať napr. príslušnosť súdu, prekážku začatej veci (litispendencia), neúplnosť návrhu, riadne zastúpenie účastníka, procesnú subjektivitu. S určitosťou však za odstrániteľnú procesnú podmienku nemožno považovať nahradenie nespôsobilého exekučného titulu, iným rozhodnutím, ktoré už exekučným titulom je (a už vôbec nie po začatí exekúcie). Uvedené možno vyvodiť aj z rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, keď pri zistení materiálnej nevykonateľnosti, neexistencii exekučného titulu, jeho ničotnosti, súdy nevyzývajú oprávneného na opätovné predloženie materiálne vykonateľného titulu, resp. spôsobilého exekučného titulu, ale následkom uvedeného je zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie a v prípade, že bola exekúcia nariadená, k jej zastaveniu (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 11.06.1987, sp. zn. Pls 1/87, R 19/1987, už spomínané rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 164/96, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 22.04.2009, sp. zn. 3MCdo 20/2008, ale napr. aj uznesenie Najvyššieho súdu ČR z 15.02.2006, sp. zn. 20Cdo 1560/2005).

25/ Materiálnym predpokladom exekúcie je exekučný titul. Súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offo skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať (uznesenie Ústavného súdu SR z 20.04.2011, sp. zn. II. ÚS 165/2011). Keďže exekúcia sa vedie na podklade rozhodnutia, ktoré nepredstavuje exekučný titul, čo nakoniec nepoprel ani samotný oprávnený, následkom je zastavenie exekúcie (obdobne napr. R 19/1987 výkon rozhodnutia treba zastaviť i v prípade, že doposiaľ neexistuje rozhodnutie, ktoré má byť vykonávané). Tento následok nemôže v prebiehajúcom konaní zvrátiť ani „doplnenie“ návrhu na vykonanie exekúcie oprávneným, predložením rozhodcovského rozsudku o trovách rozhodcovského konania. Je absolútne neprípustné, aby v prebiehajúcej exekúcii došlo k nahradeniu rozhodnutia, na podklade ktorého už bolo vydané poverenie na vykonanie exekúcie iným rozhodnutím a exekúcia sa ďalej vykonávala (pokračovala) na základe tohto iného rozhodnutia. Exekučný poriadok totiž pripúšťa len jedinú výnimku, kedy môže exekúcia pokračovať aj na podklade iného rozhodnutia, ktoré nebolo uvedené v poverení na vykonanie exekúcie. Ide o prípady výživného, keď podľa § 75 ods. 2 Exekučného poriadku dôjde k zmene rozsudku, ktorá spočíva vo zvýšení výživného, vzťahuje sa exekučný príkaz (ktorý bol vydaný na podklade poverenia a upovedomenia o začatí exekúcie) aj na všetky sumy zvýšeného výživného. Exekučným poriadkom nie je upravený ani procesný postup, ktorý by umožnil zmeniť v poverení uvedené podkladové rozhodnutie (exekučný titul) napr. vydaním dodatku k povereniu. Dodatok k povereniu totiž možno vydať len v prípade, že po začatí exekúcie dôjde k zmene alebo vylúčeniu súdneho exekútora (§ 33 a § 34 Exekučného poriadku), ďalej k zmene účastníkov konania alebo smrti povinného (§ 37 a § 38 Exekučného poriadku), prípadne sa oprávnenému priznajú trovy v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie (§ 199d ods. 1 Exekučného poriadku). Nakoľko predmetom tohto exekučného konania nie je vymáhanie výživného, nie je daný ani zákonný predpoklad na zmenu rozhodnutia uvedeného v poverení súdneho exekútora na vykonanie exekúcie, pričom oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označil a predložil rozhodnutie, ktoré nie je exekučným titulom v zmysle ustanovenia § 45 Exekučného poriadku, exekúciu bolo potrebné ako nesprávne nariadenú zastaviť podľa § 61k ods. 1 písm. d/ Exekučného poriadku.

26/ Napokon ešte vzhľadom na posledné podanie oprávneného pred rozhodnutím sudcu o sťažnosti, ktorým doložil rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2CoR/5/2019, z ktorého malo podľa jeho tvrdenia vyplývať, že rozhodcovské uznesenie je spôsobilým exekučným titulom, sudca uvádza, že oprávnenie preskúmať rozhodnutie z pohľadu či sa jedná o spôsobilý exekučný titul má v zmysle Exekučného poriadku jedine exekučný súd (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 26.02.2013, sp. zn. 4M Cdo 8/2012). Preto jeho poukazovanie na uvedené rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, ktorý nebol exekučným súdom, a ktorý ani navyše v rozhodnutí nevyslovil, že rozhodcovské uznesenie o poplatkoch je spôsobilým exekučným titulom, ale v ods. 41 dokonca uviedol, že pri uplatňovaní rozhodcovského uznesenia o rozhodcovskom poplatku nemôže súd prvej inštancie nahradiť exekučný súd, je nenáležitá.

27/ Na základe uvedených skutočností a právnych dôvodov, keď bolo súdom zistené, že exekúcia sa vedie na základe nespôsobilého exekučného titulu, sudca podľa § 250 ods. 1 Exekučného poriadku sťažnosť oprávneného ako nedôvodnú zamietol.

28/ Podľa § 199a ods. 2 Exekučného poriadku trovami povinného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie.

29/ Podľa § 199d ods. 2 Exekučného poriadku, povinný má voči oprávnenému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v exekučnom konaní platil, ak mu súd na jeho návrh priznal ich náhradu v súvislosti s rozhodnutím o zastavení exekúcie z dôvodu, ktorý možno oprávnenému pričítať.

30/ Keďže oprávnený nebol v súvislosti so sťažnosťou úspešný, nevznikol mu nárok na náhradu trov exekučného konania. Povinný si nárok na trovy konania uplatnil (len v podanej sťažnosti), no nevyčíslil. Súd pri trovách v exekučnom konaní nepostupuje ex offo, ale len na návrh účastníka konania. Platí to tak pri návrhu na začatie konania, ako aj v ďalšom štádiu - v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie. Nakoľko si povinný v návrhu na zastavenie exekúcie trovy konania neuplatnil, súd o nich nerozhodoval. Uplatnil i ich len vo vyjadrení k sťažnosti oprávneného, teda súd v sťažnostnom konaní rozhodoval len o trovách sťažnosti. Exekučný poriadok v ustanovení § 199a ods. 2 definuje, ktoré výdavky povinného sa považujú za jeho trovy v exekučnom konaní, pričom v súvislosti s jeho návrhom na zastavenie exekúcie sú to výdavky na jeho zastupovanie. Ustanovenie § 199d ods. 2 Exekučného poriadku ďalej upravuje pravidlá ich náhrady. V exekučnom konaní oprávnený nesie objektívnu zodpovednosť za to, že exekučný titul je počas celej exekúcie spôsobilým titulom. Túto zodpovednosť nemožno v rámci exekúcie preniesť na niekoho iného. Aj keď oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie na základe rozhodnutia, na ktorom bola vyznačená doložka právoplatnosti a vykonateľnosti, predložené rozhodnutie nebolo spôsobilým exekučným titulom. Na základe uvedeného tak možno uzavrieť, že oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie na podklade rozhodnutia, ktoré nebolo exekučným titulom už v čase začatia exekučného konania, a to i napriek tomu, že na ňom bola vyznačená doložka vykonateľnosti, čo potom možno považovať za dôvod, ktorý možno oprávnenému pričítať (obdobne viď uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 13.04.2014, sp. zn. IV. ÚS 278/2014). Nakoľko však Exekučný poriadok neupravuje postup súdu v prípade ich uplatnenia, no nevyčíslenia, sudca postupoval tak, že povinnému, ktorý bol zastúpený právnym zástupcom, priznal náhradu trov za úkon - vyjadrenie k sťažnosti oprávneného, vychádzajúc z tarifnej hodnoty veci, ktorou bola suma 276 eur, za použitia ustanovení § 10 ods. 1, 2, § 13a ods. 2 písm. c/, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov odmenu vo výške 11,62 eur (ako 1 zo základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá predstavovala 23,24 eur), 10,62 eur ako režijný paušál za rok 2020 a 4,45 eur ako 20% DPH, t.j. trovy v celkovej výške 26,69 eur a povinnosť uhradiť ich uložil podľa § 199d ods. 2 Exekučného poriadku oprávnenému.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu **n i e** je prípustné odvolanie.